

*Univerzita Karlova Praha
Pedagogická fakulta, Katedra výtvarné výchovy*

Posudek oponenta bakalářské práce

Vedoucí práce: MgA. Michal Sedlák

Oponent práce: Mgr. Viktor Čech

Autorka práce: Lucie Hůrková

Katedra: KVV **Obor:** Speciální pedagogika, Výtvarná výchova

Název práce: Kresba v tradici a současnosti

Lucie Hůrková už v úvodu své bakalářské práce odhalila nakolik je pro ni téma kresby osobně blízkým tématem. Současně je zjevné, že velice obecně a široce formulované zadání tématu práce pochopila jako výzvu k rovněž široce pojaté sondě do historie tohoto média. Tam hledala možnou inspiraci i zdůvodnění svého vlastního didaktického a praktického projektu. I proto můžeme teoretickou část práce číst jako cestu autorčina objevování historického pohledu na něco, co jí je jinak primárně blízké spíše z přímé praxe. Její umělecko-historická sonda, dovedená od doložitelných počátků kresby po koncepcce učitelů Bauhausu, má své silné stránky v nasbírání řady praktických podnětů pro další částí práce, ale také řadu slabin. Z těch bych zmínil především problémy se souvislostí textu, stylistikou a absencemi či chybami poznámek. Vedle toho zde nalezneme i několik vyloženě faktografických chyb, vzniklých nejspíše nepochopením zdrojového textu. Všechny tyto příznaky svědčí především o určité nedokončenosti textu, který má sám charakter analogický načrtnuté pracovní skice. Základní požadavky na bakalářskou práci však splňuje. Přesvědčivě působí hlavně autorčin výběr několika základních momentů média kresby, které v jejím podání určují jeho charakter. Ty následně dokázala využít jak při dotazníkovém ohledávání současného pohledu na kresbu očima budoucí umělecké generace dnešních středoškolských studentů výtvarného umění, tak při didaktických projektech. U nich se, stejně jako u její praktické práce projevil především její zájem o tradiční roli kresby jakožto mimetického prostředku zachycujícího figurativní témata. Možná právě zde se odhaluje autorkou ne dostatečně využitá možnost zúžit dané téma na tuto oblast a dát tak celé práci více jednotný charakter. Její přístup k praktické části práce, kde sleduje i svůj vlastní figurativní projev, v průběhu jeho jednotlivých fází od dětství až po současnost, však chápu i jako zajímavý příspěvek k tématu sebereflexe pedagoga vlastní formování, které může být samo o sobě přínosným prvkem jeho didaktické praxe. I přes početné zmíněné slabiny bakalářská práce Lucie Hůrkové působí přesvědčivě i díky řadě rovněž početných trefných postřehů a koherentnímu zaměření její didaktické a tvůrčí části.

Na závěr přikládám dva dotazy:

1. Myslíte si, že do oblasti kresby lze v současnosti zařadit i některé projevy využívající nové technologie? Mním tím např. práci s liniemi prostřednictvím počítačových rozhraní či nahrazení ruční práce mechanickou technologií? Pokud ano, znáte nějaké umělce 20. století či současné, u nichž lze mluvit v rámci tohoto pojetí stále o kresbě?
2. Ve vaší práci je většinou kresba chápána jako projev, po němž zůstává fyzicky přetrvávající výsledek – výtvarný artefakt kresby. Jak byste se v tomto ohledu vyjádřila k tvorbě, která proces kresby naopak chápe spíše jako fyzický akt a činnost odehrávající se v reálném čase. Napadají vás nějaké příklady tvorby, na nichž by se dala tato problematika ozřejmit?

Předloženou práci doporučuji k obhajobě.

Navrhuji hodnocení: Velmi dobře

V Praze 25. 8. 2017

Mgr. Viktor Čech